TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. rugsėjo 15 d. *

Byloje C-464/02

dėl 2002 m. gruodžio 23 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo,

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama N. B. Rasmussen ir D. Martin, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Danijos Karalystę, atstovaujamą J. Molde, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: danų.

palaikomą

Suomijos Respublikos, atstovaujamos T. Pynnä, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusios į bylą šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai N. Colneric (pranešėja), K. Schiemann, E. Juhász ir E. Levits,

generalinis advokatas F. G. Jacobs,
posėdžio sekretorius H. von Holstein, kanclerio pavaduotojas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. lapkričio 24 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2005 m. sausio 20 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad:

— tiek, kiek jos teisės aktai ir administracinė praktika Danijoje gyvenantiems ir kaimyninėje valstybėje narėje dirbantiems darbuotojams draudžia profesiniais ir asmeniniais tikslais naudoti šioje kaimyninėje valstybėje narėje, kurioje įsteigta jų darbdavio įmonė, registruotą bendrovės transporto priemonę,

— tiek, kiek jos teisės aktai ir administracinė praktika Danijoje gyvenantiems ir kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje dirbantiems darbuotojams leidžia profesiniais ir (arba) asmeniniais tikslais naudoti kitoje valstybėje narėje, kurioje yra jų darbdavio buveinė ar jo pagrindinė verslo vieta, registruotą bendrovės transporto priemonę tik su sąlyga, kad darbas šioje užsienyje įsteigtoje įmonėje yra jų pagrindinis darbas ir kad šiuo tikslu sumokėtas mokestis,

Danijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 39 ir 10 straipsnius, nagrinėjamus kartu, ir iš jos priteisti bylinėjimosi šiame teisme išlaidas.

2 Danijos Karalystė atmesti prašo Komisijos ieškinį ir iš jos priteisti bylinėjimosi išlaidas.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 EB 10 straipsnis yra suformuluotas taip:

„Kad užtikrintų šios Sutarties ir Bendrijos institucijų nustatytų pareigų vykdymą, valstybės narės imasi visų atitinkamų bendrų ar specialių priemonių. Jos padeda atlikti Bendrijos uždavinius.

Jos nesiima jokių priemonių, kurios gali trukdyti siekti šios Sutarties tikslų."

4 EB 39 straipsnis nustato:

„1. Bendrijoje užtikrinama darbuotojų judėjimo laisvė.

2. Tokia judėjimo laisvė reiškia, kad įdarbinimo, darbo užmokesčio ir kitų darbo ir užimtumo sąlygų atžvilgiu panaikinama bet kokia valstybių narių darbuotojų diskriminacija dėl pilietybės.

3. Ji suteikia teisę, galimą riboti tik viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ir visuomenės sveikatos sumetimais:

a) priimti faktiškai pateiktus pasiūlymus įsidarbinti;

b) šiuo tikslu laisvai judėti valstybių narių teritorijoje;

c) apsigyventi bet kurioje valstybėje narėje siekiant dirbti pagal tos valstybės piliečių įsidarbinimą reglamentuojančius įstatymus ir kitus teisės aktus;

d) laikantis Komisijos įgyvendinimo reglamentuose nustatytų sąlygų, pasilikti gyventi valstybės narės teritorijoje pasibaigus darbo joje laikui.

4. Šio straipsnio nuostatos netaikomos darbui valstybės tarnyboje."

5 1983 m. kovo 28 d. Tarybos direktyvos 83/182/EEB dėl tam tikrų transporto priemonių, laikinai importuojamų iš vienos valstybės narės į kitą, atleidimo nuo mokesčių Bendrijos teritorijoje (OL L 105, p. 59) 3 ir 4 straipsniai reglamentuoja laikiną tam tikrų transporto priemonių įvežimą asmeninio naudojimo tikslais bei privačių transporto priemonių įvežimą profesiniais tikslais. Šios nuostatos taikomos asmenims, kurių įprastinė gyvenamoji vieta yra kitoje nei laikinojo įvežimo valstybėje narėje.

Nacionalinės teisės aktai

1997 m. balandžio 8 d. galioję nacionalinės teisės aktai ir su jais susijusi administracinė praktika

6 Teisės aktai, galioję pirmojo 1997 m. balandžio 8 d. Komisijos oficialaus įspėjimo ir 1998 m. gegužės 18 d. jos pateiktos pagrįstos nuomonės metu (toliau – pirminė tvarka), buvo priimti remiantis 1996 m. birželio 24 d. Transporto ministerijos dekreto Nr. 592 dėl motorinių transporto priemonių registracijos (toliau – Dekretas Nr. 592) nuostatomis. Ikiteisminės procedūros metu šie teisės aktai buvo pakeisti. Jie galiojo ir toliau po 1999 m. liepos 1 d., t. y. po pakeitimų įsigaliojimo datos, tais atvejais, kai pakeitimai netaikomi.

7 Taikant Dekretą Nr. 592 Danijos gyventojas iš esmės turi teisę Danijoje naudoti tik transporto priemonę, registruotą šioje valstybėje narėje ir prieš pradedant ją naudoti turinčią registracijos numerius, nes šio dekreto 1 straipsnis nurodo, kad „visos autotransporto priemonės ir visi traktoriai, išskyrus paminėtuosius kelių transporto kodekso (færdselslov) 74 ir 75 straipsniuose, turi būti registruojami ir prieš pradedant juos naudoti turėti registracijos numerius".

8 Transporto priemonės registracijai Danijoje taikomas registracijos mokestis.

9 Kitoje valstybėje narėje registruotą transporto priemonę naudoti Danijoje gali būti leidžiama tik išimtiniais atvejais. Pagal Dekreto Nr. 592 106 straipsnį centrinis registras tokį leidimą suteikia, tik jei transporto priemonė yra iš esmės naudojama už Danijos ribų ir jei iš tiesų yra ypatingų priežasčių nereikalauti jos registruoti Danijoje.

10 Taikant Dekreto Nr. 592 106 straipsnio 2 dalį šis leidimas iš esmės suteikiamas tik asmeniniam naudojimui. Remiantis nuo šio 106 straipsnio nukrypti leidžiančiomis nuostatomis, nustatytais atvejais leidimas naudoti kitoje valstybėje narėje registruotą transporto priemonę profesiniais tikslais vis dėlto suteikiamas.

11 Taikydamos šiuos teisės aktus Danijos administracinės institucijos atsisakydavo suteikti leidimą komandiruotėms Danijoje, būtent kelionėms pas klientus. Bet kuriuo atveju nebuvo leidžiama bendrovės transporto priemonių naudoti asmeniniais tikslais, pavyzdžiui, ne darbo metu. Vis dėlto leidimas iš esmės buvo suteikiamas vairuotojams savaitgaliais, atostogų ir švenčių dienomis vykti ten ir atgal maršrutais tarp pasienio ir (pagrindinės) gyvenamosios vietos Danijoje.

12 Asmenys, kurie naudodamiesi bendrovei priklausančiomis transporto priemonėmis nesilaikydavo šių apribojimų, buvo baudžiami bauda.

Nuo 1999 m. liepos 1 d. galiojantys nacionalinės teisės aktai ir su jais susijusi administracinė praktika

13 Nuo 1999 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl motorinių transporto priemonių registracijos mokesčio (*lov am registreringsafgift af motorkøretøjer*; toliau – įstatymas dėl registracijos mokesčio) ir 1997 m. gruodžio 8 d. Sprendimas Nr. 916 dėl motorinių transporto priemonių registracijos ir techninės kontrolės, pakeistas Sprendimu Nr. 592, buvo pakeisti, ir 1999 m. birželio 21 d. buvo priimtas Įstatymas Nr. 502 dėl motorinių transporto priemonių registracijos mokesčio (visi šie įstatymai kartu toliau – pakeista tvarka).

14 Remiantis Danijos vyriausybės per posėdį pateiktais paaiškinimais, tarp pirminės tvarkos ir pakeistos tvarkos egzistuoja du esminiai skirtumai. Pirma, pagal pakeistą tvarką kitoje valstybėje narėje registruota transporto priemonė nebeturi būti registruojama su Danijos registracijos numeriais. Antra, pakeista tvarka numato, kad turi būti mokamas nebe visas, o proporcingas transporto priemonės naudojimo Danijos teritorijoje trukmei registracijos mokestis.

15 Įstatymo dėl registracijos mokesčio 1 straipsnio 1 ir 2 dalys nustato:

„1. Nuo motorinių bei buksyruojamų ar pusiau buksyruojamų transporto priemonių, kurios taikant kelių transporto kodeksą (*færdselsloven*) turi būti registruojamos, valstybės reikmėms renkamas mokestis. Išskyrus šio įstatymo numatytus atvejus, šis mokestis mokamas transporto priemonę registruojant pirmą kartą.

2. Be to, remiantis 3a straipsnio 6 dalimi, mokestis taikomas 4 ir 5 straipsniuose nurodytoms užsienyje registruotoms ir Danijos gyventojų naudojamoms transporto priemonėms."

16 Šio sprendimo pirmesniame punkte paminėti įstatymo dėl registracijos mokesčio 4 ir 5 straipsniai iš esmės apima registracijos mokesčio, taikomo skirtingų kategorijų transporto priemonėms, pavyzdžiui, naujiems automobiliams, naudotiems automobiliams, apmokestinamiems atsižvelgiant į jų amžių, ir komercinėms transporto priemonėms, dydžio skaičiavimo taisykles.

17 Šio įstatymo 3a straipsnis, apimantis registracijos mokesčio laikinos registracijos atveju (toliau – laikinos registracijos mokestis) taisykles, nustato:

„1. Pateikus prašymą, muitinės ir mokesčių institucijos gali leisti, kad motorinių transporto priemonių, kurios laikinai registruojamos šalyje, registracijos mokestis būtų mokamas pagal 2 dalies reikalavimus, jei:

1) transporto priemonė priklauso užsieniečiui, ir ją jos savininkas naudoja savo laikino apsistojimo šalyje metu; arba

2) motorinė transporto priemonė priklauso užsienyje įsteigtai įmonei ar nuolatinei buveinei, ir ji yra suteikta Danijoje gyvenančiam asmeniui profesiniam ir asmeniniam naudojimui užsienio šalyje ir Danijoje, kai darbas šioje įmonėje ar nuolatinėje buveinėje yra darbuotojo pagrindinis darbas.

2. Mokestis mokamas iš anksto įmokomis už ketvirtį, kurių norma lygi 3 % visos sumos už prasidėjusį ketvirtį. Mokestis padidinamas 1,5 % po ankstesnio mokėjimo likusios mokėti dalies už prasidėjusį ketvirtį. Be to, mokant pirmą įmoką turi būti sumokėtas užstatas, lygus pirmojo ketvirčio mokesčio įmokai, ir papildoma suma, skirta padengti galimą su registracija susijusį įsiskolinimą.

3. Taikant 1 dalies 2 punktą, mokestį mokėti turi Danijoje gyvenančiam asmeniui transporto priemonę suteikęs asmuo <...>

<...>

6. 1–5 dalių nuostatos tokiu pat būdu yra taikomos 1 dalies 2 punkte nurodytoms motorinėms transporto priemonėms, turinčioms užsienietiškus registracijos numerius.

7. Kai 4 straipsnyje ir 5 straipsnio 1 dalyje nurodytas motorines transporto priemones Danijos gyventojas Danijoje naudoja tik nuvykti pas 1 dalies 2 punkte nurodytą darbdavį, muitinės ir mokesčių įstaigos gali leisti jas Danijoje naudoti su sąlyga, kad bus sumokėtas mokestis už dieną. Šis mokestis yra 60 DKK per dieną už 4 straipsnyje nurodytas transporto priemones, o už 5 straipsnio 1 dalyje nurodytas transporto priemones mokesčio dydis yra 30 DKK. 5 straipsnio 3 dalyje, 5 dalies 2 punkte ir 10 dalyje, susijusiuose su tam tikromis tam tikro svorio ar paskirties komercinėmis transporto priemonėmis, nurodytos motorinės transporto priemonės nuo šio mokesčio mokėjimo atleidžiamos, kai Danijos gyventojas jas Danijoje naudoja tik nuvykti pas 1 straipsnio 2 dalyje esantį darbdavį.

<...>

9. Finansų ministerija turi teisę imtis priemonių dėl prašymų suteikti leidimą ir dėl mokesčių bei kitų šio straipsnio 1?8 dalyse nurodytų įmokų."

18 Registracijos mokesčio įstatymo 3a straipsnio 1 dalyje nustatytų sąlygų, ypač sąlygos, jog šis darbas turi būti pagrindinis darbuotojo darbas, neatitinkantiems asmenims toliau taikoma pirminė tvarka.

19 Dekreto Nr. 916 115 straipsnio nauja 4 dalis, įsigaliojusi 1999 m. liepos 1 d., nustato:

„<...> Danijoje gyvenantis asmuo gali jam užsienyje įsteigtos įmonės ar nuolatinės buveinės suteiktą automobilį, skirtą arba profesiniams, arba profesiniams ir asmeniniams tikslams, vairuoti šioje užsienio valstybėje ir Danijoje. Darbas šioje įmonėje ar ūkio subjekte turi būti pagrindinis suinteresuotojo asmens darbas. Galimybė naudoti automobilį priklauso nuo pateikus prašymą nacionalinių muitinės ir mokesčių įstaigų suteikto leidimo pagal Mokesčių ministerijos nustatytas taisykles mokėti transporto priemonės registracijos mokestį. Vairuojant Danijoje leidimą privaloma laikyti transporto priemonėje ir policijai pareikalavus jį pateikti."

20 To paties dekreto 117 straipsnio 3 dalis numato, kad „pateikus prašymą nacionalinės muitinės ir mokesčių įstaigos gali suteikti leidimą pagal Mokesčių ministerijos nustatytas taisykles mokėti mokestį, taikomą transporto priemonėms, kurias privaloma registruoti ir kurios registruojamos siekiant Danijoje jas naudoti ribotą laiką, tuo atveju, kai transporto priemonė priklauso užsieniečiui ir šis ją Danijoje naudoja ribotą laiką".

21 Dekreto Nr. 502 2 skyriuje, priimtame pagal įstatymo dėl registracijos mokesčio 3a straipsnį, yra išdėstytos taisyklės, susijusios su nagrinėjamo mokesčio mokėjimu proporcingai.

22 To paties dekreto 5 straipsnio 3 ir 6 dalys nustato:

„3. Visi gyventojai, kuriems užsienyje įsteigta įmonė ar nuolatinė buveinė suteikė transporto priemonę naudotis profesiniais ir asmeniniais tikslais, pateikę prašymą gali iš muitinės ar mokesčių įstaigų gauti leidimą mokėti mokestį pagal 1 dalies nuostatas, jei darbas šioje įmonėje ar nuolatinėje buveinėje yra jų pagrindinis darbas. Toks leidimas gali būti suteiktas tik transporto priemonei, kuri turi būti naudojama ir Danijoje, ir valstybėje, kurioje įsteigta įmonė ar nuolatinė buveinė. Leidimas suteikiamas šiomis sąlygomis:

1) siekiant apskaičiuoti mokėtino mokesčio dydį transporto priemonė turi būti pateikta nacionalinėms muitinės ir mokesčių įstaigoms;

2) prie prašymo turi būti pridėti įrodymai, kad darbas užsienio įmonėje yra pagrindinis Danijos gyventojo darbas.

<...>

6. Kai transporto priemonės yra vairuojamos Danijoje, 1 ir 3 dalyse numatyti leidimai turi būti laikomi šiose transporto priemonėse. Be to, muitinės ir mokesčių

įstaigų išduotas lipdukas turi būti priklijuotas matomoje vietoje prie priekinio stiklo. Lipdukas turi būti priklijuotas ant motociklų taip, kad praeiviai jį galėtų matyti."

23 Šio dekreto 6 straipsnio 1 dalis numato:

„Visiems gyventojams, kuriems įstatymo dėl registracijos mokesčio 4 straipsnio ar 5 straipsnio 1 dalyje numatyta, užsienyje įsteigtai įmonei ar nuolatinei buveinei priklausanti transporto priemonė suteikiama naudojimuisi profesiniais tikslais, pateikus prašymą gali būti suteiktas muitinės ir mokesčių įstaigų leidimas mokėti mokestį už dieną, jei jų darbas šioje įmonėje ar nuolatinėje buveinėje yra jų pagrindinis darbas. Prie prašymo turi būti pridėtas patvirtinimas, jog darbas šioje užsienio įmonėje yra pagrindinis gyventojo darbas."

24 Mokesčio už dieną atveju 1999 m. birželio 28 d. Cirkuliaro Nr. 102, 2001 m. pakeisto akcizų ir apmokestinimo pagrindo nustatymo taisyklių administruojant muitus ir mokesčius gairėmis (*Ligningsvejledning*, žr. 2001 m. rugsėjo 20 d. Cirkuliarą Nr. 172), 1.4 punktas nustato:

„Transporto priemonės, kurioms taikomos nuostatos dėl mokesčio už dieną, neturi būti skirtos asmeniniam naudojimui, ypač maršrutui tarp gyvenamosios ir darbo vietų, nebent šis maršrutas akivaizdžiai būtinas įmonės interesams <...>. Kita vertus, įprastas (kasdienis) Danijos gyventojo maršrutas tarp jo gyvenamosios ir darbo vietų negali būti laikomas akivaizdžiai būtinu įmonės interesams."

25 Kaip nurodo Danijos vyriausybė, su mokesčio už ketvirtį ar dieną mokėjimu susijusi Danijos administracinė praktika yra tokia:

— Regioninei muitų ir mokesčių institucijai pateikiamas prašymas raštu, kuriame nurodoma, ar jis susijęs su mokesčiu už dieną ar ketvirtį.

— Prie šio prašymo pridedami įrodymai apie darbo vietą užsienyje, tiksliai nurodantys darbo sąlygas ir, be kita ko, liudijantys, jog atliekamas darbas yra pagrindinis darbuotojo darbas.

— Prašymas paprastai išnagrinėjamas per tris ar keturias dienas po jo pateikimo.

— Išdavimo sąlyga yra tai, kad transporto priemonė būtų naudojama ir darbdavio, ir darbuotojo valstybėse. Jei transporto priemonė naudojama vien tik šalyje, kurioje gyvena darbuotojas, tai nėra su sienos kirtimu susijusi veikla.

— Jei prašymas atitinka įstatyme nustatytas sąlygas, ypač susijusiąją su pagrindiniu darbu, leidimas mokesčiui už ketvirtį ar dieną išduodamas automatiškai.

— Jei suteikiamas leidimas mokėti mokestį už ketvirtį ar dieną, mokesčių ir muitinės įstaigos pareiškėjui išduoda atitinkamus lipdukus.

— Mokestį už dieną reglamentuojantys teisės aktai numato išdavimą tam tikro skaičiaus lipdukų, kuriuose įrašomas transporto priemonės registracijos numeris. Tam, kad transporto priemonė galėtų būti naudojama Danijoje, darbdavys ar darbuotojas lipduke turi nurodyti naudojimo datą. Mokesčio už ketvirtį atveju lipdukas išduodamas leidimo galiojimo laikotarpiui (daugiausia dvejiems metams). Galiojimo trukmė nurodoma ketvirčio lipdukuose. Lipdukuose taip pat įrašomas transporto priemonės registracijos numeris. Lipdukai turi būti užklijuoti matomoje vietoje ant priekinio stiklo.

— Suteikdama leidimą mokėti mokestį už ketvirtį, regiono muitų ar mokesčių įstaiga toliau atlieka išankstinį transporto priemonės vertės vertinimą. Ši procedūros stadija yra bendra visoms transporto priemonėms, pirmą kartą registruojamoms Danijoje, ir apima naujas transporto priemones, kurių kaina nebuvo paskelbta ar nustatyta. Taigi ji ypač taikoma importuotoms naudotoms transporto priemonėms.

— Norint transporto priemonę įvertinti, ją reikia pateikti vietinėms muitų ir mokesčių įstaigoms. Vis dėlto paprastai jos nebūtina pristatyti fiziškai, žinomo modelio transporto priemonės vertė gali būti įvertinta remiantis jos dokumentais.

Ikiteisminė procedūra

26 Manydama, kad pirminė tvarka yra nesuderinama su EB sutarties 5 straipsnio (dabar – EB 10 straipsnio) kartu su EB sutarties 48 ir 59 straipsnių (po pakeitimo – EB 39 ir 49 straipsniai) nuostatomis, Komisija pradėjo procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo.

27 1997 m. balandžio 8 d. laišku išsiuntusi Danijos Karalystei oficialų įspėjimą nurodydama pateikti savo pastabas, 1998 m. gegužės 18 d. Komisija nusiuntė pagrįstą nuomonę, nurodydama šiai valstybei narei per du mėnesius imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

28 1999 m. rugsėjo 14 d. papildomu oficialiu įspėjimu Komisija pripažino, kad pakeista tvarka yra taip pat nesuderinama su EB 10, 39 ir 49 straipsniais dėl trijų priežasčių. Pirma, galimybė naudotis užsienyje registruota, bendrovei priklausančia transporto priemone Danijoje priklauso nuo to, ar buvo išduotas specialus leidimas. Antra, šio leidimo išdavimas priklauso nuo to, ar sumokėtas mokestis. Trečia, pakeista tvarka neteisingai taikoma tik Danijos gyventojams, kurių darbas įmonėje ar ūkio subjekte yra jų pagrindinis darbas.

29 Gavusi Danijos vyriausybės atsakymą, 2000 m. rugsėjo 26 d. Komisija nusiuntė papildomą pagrįstą nuomonę dėl pakeistos tvarkos, nurodydama Danijos Karalystei per du mėnesius imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

30 Kadangi Danijos vyriausybės atsakymas į šią pagrįstą nuomonę Komisijos nepatenkino, ji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Dėl ieškinio

31 Komisija tvirtina, kad ir pirminė, ir pakeista tvarka (toliau abi tvarkos kartu – Danijos teisės aktai) sudaro kliūčių laisvam darbuotojų judėjimui, pažeisdamos EB 39 straipsnio nuostatas kartu su EB 10 straipsnio nuostatomis; be to, jos nėra pateisinamos privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais.

Dėl EB 39 straipsnio taikymo srities

Šalių argumentai

32 Komisija teigia, kad nagrinėjami Danijos teisės aktai patenka į EB 39 straipsnio taikymo sritį remiantis tuo, kad nuostatos, reglamentuojančios profesinės veiklos vykdymą, taip pat turi poveikį patekimui į darbo rinką.

33 Danijos vyriausybė, remiama Suomijos vyriausybės, teigia, kad šie Danijos teisės aktai nepatenka į EB 39 straipsnio taikymo sritį, nes jie nesudaro jokių kliūčių patekimui į darbo rinką. Danijos vyriausybė mano, kad jie susiję tik su darbo vykdymo sąlygomis. Pats principas, jog Danijoje gyvenantis darbuotojas negali laisvai vairuoti užsienyje registruotos, bendrovei priklausančios transporto priemonės, EB 39 straipsnyje nėra numatytas.

Teisingumo Teismo vertinimas

34 Visomis Sutarties nuostatomis dėl laisvo asmenų judėjimo siekiama palengvinti Bendrijos piliečių bet kokio pobūdžio profesinę veiklą Bendrijos teritorijoje ir uždraudžiamos priemonės, galinčios sudaryti mažiau palankias sąlygas šiems piliečiams, siekiantiems vykdyti ekonominę veiklą kitos valstybės narės teritorijoje (1995 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Bosman*, C-415/93, Rink. p. I-4921, 94 punktas; 2003 m. spalio 2 d. Sprendimo *Van Lent*, C-232/01, Rink. p. I-11525, 15 punktas ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Weigel*, C-387/01, Rink. p. I-4981, 52 punktas).

35 Todėl, nuostatos, trukdančios valstybės narės piliečiui arba atgrasančios jį išvykti iš savo kilmės šalies įgyvendinant savo teisę į judėjimo laisvę, yra šios laisvės kliūtys, net jei jos yra taikomos neatsižvelgiant į atitinkamų darbuotojų pilietybę (pirmiau nurodyto sprendimo *Bosman* 96 punktas).

36 Vis dėlto tam, kad sudarytų šias kliūtis, šios nuostatos turi daryti įtaką darbuotojų patekimui į darbo rinką (2000 m. sausio 27 d. Sprendimo *Graf*, C-190/98, Rink. p. I-493, 23 punktas).

37 Taigi veiklos vykdymo tvarka taip pat gali turėti įtakos galimybei užsiimti šia veikla. Vadinasi, šios teismų praktikos prasme su ekonominės veiklos vykdymo sąlygomis susiję teisės aktai gali būti laisvo judėjimo kliūtis.

38 Iš to išplaukia, kad šioje byloje nagrinėjami Danijos teisės aktai savaime nėra pašalinami iš EB 39 straipsnio taikymo srities.

Dėl laisvo darbuotojų judėjimo apribojimų buvimo

Šalių argumentai

39 Komisija teigia, kad ir pirminė, ir pakeista tvarka prieštarauja EB 39 straipsnyje įtvirtintam laisvam darbuotojų judėjimui, nes jos sudaro kliūčių darbuotojų teisei ieškoti darbo kitoje valstybėje narėje ir kitoje valstybėje narėje įsikūrusių darbdavių laisvei samdyti Danijoje gyvenančius darbuotojus.

40 Pirminė tvarka Danijos gyventojams draudė šioje šalyje vairuoti užsienyje registruotas bendrovės transporto priemones. Išankstinio leidimo ir mokesčio, lygaus visos registracijos mokesčio sumos mokėjimui dalimis, reikalavimas yra dėl pakeistos tvarkos atsiradusi kliūtis. Komisija mano, kad dėl Danijos teisės aktų kitose valstybėse narėse įsteigtos įmonės atsisakys įdarbinti Danijoje gyvenančius darbuotojus.

41 Danijos vyriausybė tvirtina, kad Danijos teisės aktai neįtvirtina diskriminacijos dėl pilietybės. Įmonės transporto priemones reglamentuojančios taisyklės užtikrina lygybę tarp visų Danijos gyventojų, nesvarbu, ar jie dirba šioje šalyje, ar užsienyje. Danijoje gyvenantiems jos piliečiams ar užsieniečiams, dirbantiems Danijoje, nuostatos dėl registracijos mokesčio taikomos lygiai taip pat, kaip ir Danijoje gyvenantiems jos piliečiams ar užsieniečiams, tačiau dirbantiems užsienyje.

42 Danijos vyriausybė neatmeta galimybės, kad tais atvejais, kai bendrovės transporto priemonė yra įtraukiama į darbo sutarties sąlygas, Danijos taisyklės dėl registracijos mokesčio, paimtos atskirai, galėtų atrodyti skatinančios darbdavį verčiau samdyti jo šalyje, o ne Danijoje gyvenantį darbuotoją. Vis dėlto ji nesutinka su šiuo atskiru vertinimu, nes papildomi mokesčiai nebūtinai ir ne visuomet reiškia kliūtį samdyti Danijoje gyvenantį darbuotoją. Kai bendrovės transporto priemonę galima naudoti asmeniniais tikslais, ši transporto priemonė sudaro dalį darbuotojo atlyginimo. Į su šiuo naudojimusi susijusius papildomus mokesčius darbdavys galėtų atsižvelgti nustatydamas kitas darbo sąlygas, ypač atlyginimą. Visos su būsimu darbuotoju susijusios išlaidos darbdaviui yra svarbus veiksnys. Be paties atlyginimo, šios išlaidos apimtų, pavyzdžiui, darbdavio mokamas socialinio draudimo įmokas.

43 Suomijos vyriausybės nuomone, Danijos mokesčių sistema, taikoma užsienyje registruotoms bendrovės transporto priemonėms, suteiktoms nuolat Danijoje gyvenantiems asmenims, nėra kliūtis laisvam darbuotojų judėjimui EB 39 straipsnio prasme. Transporto priemonė, kurią darbuotojai naudoja laisvai, prilyginama asmeninei darbuotojo transporto priemonei. Ji turi būti naudojama ne laikinai, o nuolat.

44 Į diskriminacijos nebuvimu pagrįstą argumentą Komisija atsako, kad Danijoje gyvenantis darbuotojas, palyginti su gyvenančiuoju užsienyje, patiria akivaizdžią diskriminaciją, susijusią su tuo, kaip Danijoje visiškai vienodai naudojamasi užsienyje registruota transporto priemone. Danijos teisės aktai nesuderinami su Bendrijos teise tiek, kiek jie darbdavio neskatina samdyti Danijoje gyvenančio darbuotojo šioje šalyje vykdyti profesinę veiklą naudojantis įmonei priklausančia, užsienyje registruota transporto priemone, nors užsienyje gyvenantys tos pačios bendrovės darbuotojai šia veikla galėtų nesunkiai užsiimti. Tai nėra palankesnės Danijos gyventojų padėties mokesčių srityje, palyginti su užsienyje gyvenančių jų kolegų padėtimi, klausimas. Nėra poreikio lyginti Danijos įmonėje dirbančio Danijos gyventojo su užsienio įmonėje dirbančiu Danijos gyventoju.

Teisingumo Teismo vertinimas

45 Remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, EB 39 straipsnis draudžia ne tik bet kokią diskriminaciją, tiesioginę ar netiesioginę, dėl pilietybės, bet taip pat ir nacionalinės teisės aktus, kurie, nors taikomi neatsižvelgiant į atitinkamų darbuotojų pilietybę, sudaro kliūčių laisvam jų judėjimui (nurodytų sprendimų *Graf* 18 punktas ir *Weigel* 50 bei 51 punktai).

46 Akivaizdu, kad dėl įpareigojimo Danijoje registruoti bendrovės transporto priemonę, kurią darbuotojui suteikė kitoje valstybėje narėje įsisteigęs darbdavys, tiek, kiek ji tebetaikoma, pirminė tvarka gali šio darbdavio neskatinti samdyti Danijoje gyvenančio darbuotojo darbui, kuris nėra jo pagrindinis darbas, ir taip Danijos gyventojams kliudyti priimti šiuos darbo pasiūlymus.

47 Kai Danijoje gyvenantys darbuotojai nori savo pagrindinį darbą dirbti kitoje valstybėje narėje įsteigtoje įmonėje, pakeista tvarka taip pat sudaro kliūčių laisvam šių darbuotojų judėjimui, nes ji nustato papildomas laikino registracijos mokesčio formos išlaidas.

48 Kadangi kitoje valstybėje narėje įsteigta įmonė šias išlaidas patirtų be kompensacijos, tai ją skatintų nesamdyti Danijoje gyvenančio darbuotojo, dėl kurio išlaidos viršytų turimas Danijoje negyvenančio darbuotojo atveju.

49 Tiesa, kaip tvirtino Danijos vyriausybė, siekdamas kompensuoti nagrinėjamas papildomas išlaidas darbdavys galėtų mėginti pakoreguoti Danijoje gyvenančio darbuotojo atlyginimą. Kitaip tariant, šiam darbuotojui jis galėtų mėginti mokėti mažesnį atlyginimą negu mokamas tą patį darbą atliekančiam, tačiau kitoje valstybėje narėje gyvenančiam darbuotojui.

50 Vis dėlto Danijoje gyvenantis darbuotojas galėtų būti jau paskatintas neieškoti darbo kitoje valstybėje narėje, jei jis turėtų tikėtis gauti mažesnį atlyginimą negu šioje kitoje valstybėje narėje gaunamas panašaus darbuotojo. Kaip Teisingumo Teismas yra nusprendęs 1988 m. liepos 6 d. Sprendimo *Ledoux* (127/86, Rink. p. 3741) 18 punkte, aplinkybė, kad darbuotojo darbo sąlygos yra mažiau palankios, palyginti su jo kolegų,

gyvenančių savo darbdavio valstybėje, darbo sąlygomis, tiesiogiai veikia naudojimąsi jo teise laisvai judėti Bendrijoje.

51 Suomijos vyriausybės argumentas, kad bendrovei priklausančių, mišraus naudojimo, kitoje valstybėje narėje registruotų, nuolatiniams Danijos gyventojams suteiktų transporto priemonių atveju nesudaroma kliūčių laisvam darbuotojų judėjimui dėl to, kad tokia transporto priemonė prilyginama asmeninei darbuotojo transporto priemonei, paremtas klaidinga prielaida. Iš tiesų Danijoje gyvenantis darbuotojas, galintis įmonės transporto priemonę naudoti ne tik profesiniais, bet ir asmeniniais tikslais, negali ja naudotis taip pat laisvai, kaip jis galėtų naudotis nuosavu automobiliu, kurio naudojimo neriboja reikalavimai, kylantys iš vykdytinų profesinių užduočių.

52 Vadinasi, reikia konstatuoti, kad ir pirminiai, ir pakeisti Danijos teisės aktai yra laisvo darbuotojų judėjimo apribojimas.

53 Šios priemonės galėtų būti leistinos tik EB 39 straipsnio 3 dalyje aiškiai numatytų išimčių pagrindu, arba jeigu jomis būtų siekiama Sutartį atitinkančio teisėto tikslo ir jos būtų pateisinamos privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais. Tačiau net tokiu atveju šių priemonių taikymas turi būti tinkamas užtikrinti atitinkamo tikslo įgyvendinimą ir neviršyti to, kas yra būtina jam pasiekti (žr., pavyzdžiui, nurodyto sprendimo *Bosman* 104 punktą ir 2003 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Köbler*, C-224/01, Rink. p. I-10239, 77 punktą).

Dėl laisvo darbuotojų judėjimo apribojimo pateisinimo

Šalių argumentai

54 Palaikoma Suomijos vyriausybės Danijos vyriausybė pažymi, kad Danijos teisės aktai yra teisėti ir suderinami su Bendrijos teise ir kad pareiga registruoti yra natūrali kompetencijos mokesčių srityje vykdymo išdava. Todėl siekiant užtikrinti registracijos mokesčio surinkimą teisėta imtis priemonių, jei jos neviršija to, kas šiam tikslui yra būtina ir tinkama.

55 Danijos vyriausybė tvirtina, kad ir pirminės, ir pakeistos tvarkos galimas ribojantis poveikis yra pagrįstas poreikiu užtikrinti, kad Danijos gyventojai negalėtų išvengti registracijos mokesčio. Jeigu šių taisyklių nebūtų, Danijos gyventojai turėtų galimybę išvengti mokesčio mokėjimo įsteigdami bendroves ar filialus kitoje valstybėje narėje, kuriems tarpininkaujant jie įsigytų ir Danijoje naudotų šioje kitoje valstybėje narėje registruotas transporto priemones.

56 Pakeistos tvarkos atveju Danijos vyriausybė tvirtina, kad išankstinio leidimo mokėti mokestį už dieną ar ketvirtį reikalavimas yra pagrįstas poreikiu iš anksto įvertinti, ar patenkintos Danijos teisės aktų taikymo sąlygos, kaip ir poreikiu galėti tai parodyti vėliau. Leidimo gavimo procedūra yra palyginti paprasta, nes leidimas automatiškai suteikiamas kiekvienam besikreipiančiam asmeniui, kuris atitinka nustatytas sąlygas.

57 Dėl pakeista tvarka nustatyto įpareigojimo mokėti mokestį už ketvirtį ar dieną Danijos vyriausybė tvirtina, kad 2002 m. kovo 21 d. Sprendime *Cura Anlagen*, (C-451/99, Rink. p. I-3193) Teisingumo Teismas pripažino, jog naudojimosi mokestis, atitinkantis transporto priemonės registracijos jos naudojimo valstybėje trukmę, yra proporcingas. Ji priduria, kad Teisingumo Teismo vertinimas, remiantis kuriuo toje byloje nagrinėtas mokestis buvo neteisėtas, buvo pagrįstas ypač tuo, kad mokesčio dydis buvo neproporcingas šios registracijos trukmei. Iš šių pareiškimų Danijos vyriausybė daro išvadą, jog jos teisės aktai dėl registracijos mokesčio, taikomi kitoje valstybėje narėje registruotoms transporto priemonėms, yra suderinami su laisvą darbuotojų judėjimą reglamentuojančiomis Sutarties nuostatomis.

58 Danijos vyriausybė tvirtina, kad „pagrindinio darbo" sąlyga, kuri turi būti įvykdyta, kad pakeista tvarka būtų taikoma, yra proporcinga. Kai Danijos gyventojas dirba užsienio įmonėje ir darbas prilyginamas darbui visą darbo dieną arba kai už šį darbą jis gauna bent pusę savo pajamų, tai yra „pagrindinis darbas".

59 Ši sąlyga skirta užtikrinti, kad darbuotojas, besinaudojantis bendrovės automobiliu, iš tiesų atlieka savo funkcijas pas jam transporto priemonę suteikusį darbdavį; vien tik formalių darbo santykių nepakanka. Ši sąlyga yra objektyvi ir lengvai patikrinama. Danijos vyriausybė priduria, kad jei pakeista tvarka būtų taikoma kiekvienam Danijos gyventojui, ne visą ar visą darbo dieną dirbančiam kitoje valstybėje narėje, nuo piktnaudžiavimo apsisaugoti būtų daug sunkiau. Ji mano, kad tokiu atveju policijos pareigūnai turėtų tikrinti visas užsienyje registruotas transporto priemones, kurias Danijoje vairuotų šios valstybės gyventojas, siekdami nustatyti, ar šie vairuotojai iš tikrųjų ne visą ar visą darbo dieną dirba kitoje valstybėje narėje, o tai būtų nepriimtina.

60 Komisija bet kokį pateisinimą ginčija. Ji nesutinka, kad Danijos registracijos mokestis būtų laikomas teisėtu. Ji tvirtina, kad Danijos teisės aktai yra netinkami užtikrinti tikslo veiksmingai kontroliuoti, jog transporto priemonė būtų naudojama tik teisėtai, pasiekimą.

61 Komisijos nuomone, draudimas naudoti užsienyje registruotą, bendrovei priklausančią transporto priemonę neatsižvelgiant į tai, ar ji įvežta laikinai, ar transporto priemonė turi būti naudojama ir Danijoje, ir valstybėje, kurioje ji teisėtai registruota, ir ar transporto priemonė reguliariai sugrąžinama į registracijos valstybę, saugumo keliuose atžvilgiu nėra nei tinkamas, nei proporcingas. Pakeista tvarka nustatyta bendro pobūdžio pareiga gauti išankstinį leidimą mokėti mokestį už dieną ar ketvirtį yra neproporcinga. Rūpestis išvengti sukčiavimo mokesčių srityje tokių priemonių negali pateisinti.

62 Išankstinės administracinės procedūros klausimu Komisija nesutinka, kad procedūra yra paprasta.

Teisingumo Teismo vertinimas

— Dėl pirminės tvarkos

63 Dėl pirmoje Komisijos reikalavimų įtraukoje nurodytos pirminės tvarkos Komisija tvirtina, kad Danijos Karalystės teisės aktai ir administracinė praktika Danijoje gyvenantiems ir kaimyninėje valstybėje narėje dirbantiems, kai tai nėra jų pagrindinis darbas, darbuotojams neleidžia profesiniais ir asmeniniais tikslais naudoti šioje kaimyninėje valstybėje narėje, kurioje įsteigta jų darbdavio įmonė, registruotos bendrovės transporto priemonės.

64 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad EB 39 straipsnio prasme „darbuotoju" turi būti laikomas bet kuris asmuo, kuris tam tikrą laiką kito asmens naudai ir jo vadovaujamas vykdo veiklą, už kurią gauna atlyginimą. Laisvu darbuotojų judėjimu gali pasinaudoti bet kuris asmuo, kuris užsiima realia ir efektyvia veikla, išskyrus nereikšmingą ir pagalbinę veiklą (šiuo klausimu žr. 1986 m. liepos 3 d. Sprendimo *Lawrie-Blum*, 66/85, Rink. p. 2121, 16 ir 17 punktus bei 2004 m. kovo 23 d. Sprendimo *Collins*, C-138/02, Rink. p. I-2703, 26 punktą).

65 Siekdama pateisinti pirminės tvarkos taikymą darbuotojams, kurių darbas kitoje valstybėje narėje įsteigtoje įmonėje nėra jų pagrindinis darbas, Danijos vyriausybė remiasi piktnaudžiavimo prevencija.

66 Iš Teisingumo Teismo praktikos, ypač iš 1999 m. kovo 9 d. Sprendimo *Centros* (C-212/97, Rink. p. I-1459, 24 punktas), išplaukia, kad valstybė narė turi teisę imtis priemonių, užkertančių kelią savo piliečių mėginimui, prisidengiant Sutarties teikiamomis teisėmis, nesilaikyti nacionalinių įstatymų arba netinkamai ar apgaulės būdu pasinaudoti Bendrijos teisės nuostatomis.

67 Vis dėlto bendra piktnaudžiavimo prezumpcija negali būti pagrįsta aplinkybe, kad Danijoje gyvenantis darbuotojas, naudojantis kitoje valstybėje narėje įsisteigusio darbdavio bendrovės automobilį, šioje kitoje valstybėje narėje užima pareigas, kurios nėra jo pagrindinis darbas.

68 Iš karto atimant iš šių darbuotojų pakeista tvarka suteiktą galimybę Danijoje naudoti kitoje valstybėje narėje registruotą bendrovės transporto priemonę, jei ši neturi Danijos registracijos numerių, viršijama tai, kas yra būtina piktnaudžiavimui išvengti.

69 Vadinasi, Komisijos ieškinio dalis, susijusi su pirmine tvarka, yra pagrįsta.

— Dėl pakeistos tvarkos

70 Dėl Komisijos reikalavimų antrojoje įtraukoje nurodytos pakeistos tvarkos Komisija teigia, kad Danijoje gyvenančiam darbuotojui leidimo naudoti kitoje valstybėje narėje registruotą automobilį suteikimas priklauso nuo, pirma, sąlygos, kad darbas kitoje valstybėje narėje įsteigtoje įmonėje būtų pagrindinis darbuotojo darbas – prieš tai jau nagrinėta problema — ir, antra, mokesčio sumokėjimo.

71 Komisijos reikalavimuose išankstinio leidimo sumokėti šį mokestį kaip mokestį už dieną ar ketvirtį reikalavimas nepaminėtas. Todėl šiuo atžvilgiu pateiktų priekaištų nagrinėti nereikia.

72 Be to, reikia pažymėti, kad ši byla yra susijusi ne su įprastu registracijos mokesčio veikimu, o su jo taikymu kitoje valstybėje narėje įsteigto savininko joje registruotoms transporto priemonėms.

73 1990 m. gruodžio 11 d. Sprendime *Komisija prieš Daniją* (C-47/88, Rink. p. I-4509) ir 2003 m. birželio 17 d. Sprendime *De Danske Bilimportører* (C-383/01, Rink. p. I-6065, 43 punktas) Teisingumo Teismas nusprendė, kad toks mokestis, šiuo atveju Danijos naujų automobilių registracijos mokestis, neprieštarauja EB 28 ir 90 straipsniams. Vis dėlto tai nereiškia, kad šis mokestis neapriboja darbuotojų judėjimo laisvės pažeidžiant EB 39 straipsnį.

74 Išskyrus tam tikras šioje byloje nesvarbias išimtis, automobilių apmokestinimas nebuvo suderintas. Todėl valstybės narės gali laisvai naudotis savo kompetencija mokesčių srityje, susijusioje su šiuo klausimu, jeigu laikomasi Bendrijos teisės (nurodyto sprendimo *Cura Anlagen* 40 punktas).

75 Siekiant nustatyti, kokias ribas EB 39 straipsnis nustato Danijos Karalystės kompetencijai reikalauti sumokėti registracijos mokestį, reikia priminti, kad byla, kurioje buvo priimtas nurodytas sprendimas *Cura Anlagen*, buvo susijusi tik su situacija, kai Austrijoje buveinę turinti įmonė su kitoje valstybėje narėje esančia įmone sudarė trejų metų trukmės lizingo sutartį dėl iš esmės Austrijoje naudoti skirtos transporto priemonės. Šio sprendimo 35 punkte Teisingumo Teismas pažymėjo, kad tai netaikoma trumpiems laikotarpiams sudarytoms paprastos nuomos sutartims, pavyzdžiui, iš kitoje valstybėje narėje įsteigtos bendrovės nuomojantis pakaitinę transporto priemonę.

76 Kai bendrovės transporto priemonė yra iš esmės skirta nuolat naudoti Danijoje ar kai realiai ji taip naudojama, situacija yra panaši į nagrinėtąją nurodytame sprendime *Cura Anlagen*.

77 Šiomis aplinkybėmis Danijos Karalystė gali taikyti registracijos mokestį transporto priemonei, kurią joje gyvenančiam darbuotojui suteikė kitoje valstybėje narėje įsteigta bendrovė.

78 Iš tikrųjų tokiomis aplinkybėmis vienodas požiūris į tai, kaip įmonės automobiliu naudojasi atitinkami darbuotojai ir kiti Danijos Karalystės gyventojai, kiek tai susiję su šio mokesčio taikymu, yra teisėtas ir pakankamas laisvo darbuotojų judėjimo apribojimui pateisinti.

79 Atvirkščiai, jei šio sprendimo 76 punkte išvardytos sąlygos nėra įvykdytos, kitoje valstybėje narėje registruota transporto priemonė yra mažiau susieta su Danija, vadinasi, nagrinėjamam apribojimui reikalingas kitoks pateisinimas.

80 Šiuo atžvilgiu svarbu pažymėti, kad laikinas registracijos mokestis negali būti pateisinamas tuo, kad juo siekiama užkirsti kelią surenkamų mokesčių sumažėjimui. Iš tiesų iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad mokestinių įplaukų sumažėjimas negali būti laikomas privalomu bendrojo intereso pagrindu, kuriuo galima pagrįsti priemonę, iš esmės prieštaraujančią pagrindinei laisvei (2004 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Manninen*, C-319/02, Rink. p. I-7477, 49 punktas).

81 Tiek, kiek Danijos vyriausybė mano, jog laikino registracijos mokesčio sistema yra pateisinama siekiu išvengti vengimo mokėti mokesčius naudojant kitoje valstybėje narėje registruotą bendrovės transporto priemonę, reikia pripažinti, kad bendra vengimo mokėti mokesčius ar sukčiavimo mokesčių srityje prezumpcija neturėtų būti paremta aplinkybe, kad kitoje negu Danija valstybėje narėje įsisteigęs darbdavys įmonės transporto priemonę Danijoje gyvenančiam darbuotojui suteikia profesiniams, netgi profesiniams ir asmeniniams tikslams. Tokio pobūdžio prezumpcija taip pat negali pateisinti mokestinės priemonės, kenkiančios naudojimuisi Sutartimi garantuota pagrindine laisve.

82 Vadinasi, Komisijos ieškinys dėl pakeistos tvarkos yra iš dalies pagrįstas.

83 Ši išvada taikytina ne tik bendrovės transporto priemonės naudojimui profesiniais, bet ir asmeniniais tikslais, kurie, palyginti su profesiniais tikslais, yra pagalbinio pobūdžio (šiuo klausimu žr. nurodyto sprendimo *Ledoux* 18 punktą).

Dėl EB 10 straipsnio

84 EB 10 straipsnio nuostatomis įtvirtintų bendro pobūdžio įsipareigojimų neįvykdymo, kuris būtų atskiras nuo prieš tai pripažintų, pagal EB 39 straipsnį Danijos Karalystei privalomų konkretesnių Bendrijos nustatytų įsipareigojimų, pripažinti nereikia.

85 Atsižvelgiant į visas prieš tai išvardytas aplinkybes, reikia pripažinti, kad tiek, kiek

— jos teisės aktai ir administracinė praktika Danijoje gyvenantiems darbuotojams, kitoje valstybėje narėje turintiems darbą, kuris nėra jų pagrindinis darbas, draudžia profesiniais ir asmeniniais tikslais naudoti šioje kitoje valstybėje narėje, kurioje įsteigta jų darbdavio įmonė, registruotą įmonės transporto priemonę ir

— jos teisės aktai ir administracinė praktika Danijoje gyvenantiems ir kitoje valstybėje narėje dirbantiems darbuotojams leidžia arba profesiniais, arba profesiniais ir asmeniniais tikslais naudoti šioje kitoje valstybėje narėje, kurioje yra jų darbdavio buveinė ar jo pagrindinė verslo vieta, registruotą bendrovės transporto priemonę, kuri nei skirta iš esmės nuolatiniam naudojimui Danijoje, nei šiuo būdu iš tiesų naudojama, tik su sąlyga, kad darbas pas šį darbdavį yra jų pagrindinis darbas ir kad šiuo tikslu sumokėtas mokestis,

Danijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 39 straipsnį, o kitą ieškinio dalį atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

86 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Tačiau pagal šio reglamento 69 straipsnio 3 dalies pirmąją pastraipą, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Teisingumo Teismas gali nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. Kadangi Komisija ir Danijos Karalystė iš dalies pralaimėjo bylą, kiekviena šalis pati padengia savo išlaidas. Remiantis Procedūros reglamento 69 straipsnio 4 dalies pirmąja pastraipa, Suomijos Respublika, įstojusi į bylą šalis, pati padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Tiek, kiek:**

— **jos teisės aktai ir administracinė praktika Danijoje gyvenantiems darbuotojams, kitoje valstybėje narėje turintiems darbą, kuris nėra jų pagrindinis darbas, draudžia profesiniais ir asmeniniais tikslais naudoti šioje kitoje valstybėje narėje, kurioje įsteigta jų darbdavio įmonė, registruotą įmonės transporto priemonę ir**

— **jos teisės aktai ir administracinė praktika Danijoje gyvenantiems ir kitoje valstybėje narėje dirbantiems darbuotojams leidžia arba profesiniais, arba profesiniais ir asmeniniais tikslais naudoti šioje kitoje**

valstybėje narėje, kurioje yra jų darbdavio buveinė ar jo pagrindinė verslo vieta, registruotą bendrovės transporto priemonę, kuri nei skirta iš esmės nuolat naudoti tik Danijoje, nei šiuo būdu iš tiesų naudojama, tik su sąlyga, kad darbas pas šį darbdavį yra jų pagrindinis darbas ir kad šiuo tikslu sumokėtas mokestis,

Danijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 39 straipsnį.

2. Kitą ieškinio dalį atmesti.

3. Kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

4. Suomijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.